

Under disse Omstændigheder mener Kommissionens *Flertal* (*Berntsen, Billenstein, Gad, Goll, Konrad Hansen, Oluf Jensen, Mensen, Schrøder og Vedel*) derfor, at Politiets Ordning maa ske paa det i Retsplejeloven angivne Grundlag med en Deling mellem et Kriminalpoliti (Statspoliti) og et Ordenspoliti (kommunalt Politi), dog at — saaledes som ogsaa i Retsplejeloven bestemt — de to Korps skal samvirke og bistaa hinanden. Flertallet nærer heller ikke nogen afgørende Betænkelighed ved en saadan Ordning, idet Kravet om Ensartethed og Centralisation af Polititjenesten kun gør sig gældende med virkelig Styrke, hvor det gælder Politiets Virksomhed med Hensyn til Forbrydelsernes Efterforskning og Forfølgning, og saaledes sker tilstrækkelig Fyldest ved Retsplejelovens Bestemmelser om Statspolitiet, saa meget mere som disse Bestemmelser, ved at gøre vedkommende Politimester til Statspolitiets øverste stedlige foresatte, letter Samarbejdet mellem de to Politikorps og muliggør en bedre Anvendelse af Statspolitiet udenfor Overledelsens Sæde. Flertallet mener dog, at en rationel Ordning af Kriminalpolitiet nødvendigvis forudsætter, at man opgiver den nu bestaaende Særstilling for Københavns Politi, idet man maa anse en Ordning af Kriminalpolitiet, der ikke tillige omfatter Københavns Politi og saaledes unddrager dette fra den absolut nødvendige Centralisation af Kriminalpolitiets Virksomhed, for at være en Halvhed, som er skadelig ikke blot for det øvrige Land, men ogsaa for København. Naar ogsaa Københavns Opdagelsespoliti optages i Statspolitiet, mener Flertallet ikke, at der kan rejses afgørende Indvendinger mod at bevare Retsplejelovens Organisation af Politiet, og mener i det hele, at denne herefter frembyder saadanne Fordele fremfor den nu bestaaende Ordning og byder en saadan Garanti for, at Politiet ogsaa under den nye Retsplejeordning skal kunne magte sine Opgaver, at det fuldtud kan forsvares at godkende den.

Det skal indrømmes, at der kan være Vanskelighed ved rent teoretisk at drage en skarp Grænse mellem de statslige og kommunale Politifunktioner, svarende til Statspolitiets og det kommunale Politis Virkeomraade. Men praktisk set mener Flertallet ikke, at disse Vanskeligheder er uovervindelige. Som Politiets Statsopgaver maa først og fremmest betegnes Forbrydelsernes Efterforskning og Forfølgning og hvad dermed staar i Forbindelse, saasom Eftersøgning og Registrering af efterlyste Forbrydere og Koster, Undersøgelser i Anledning af stedfundne Ildebrande, Søulykker, Selvmord og mistænkelige Dødsfald samt Tilsynet med Marskandisere, Pantelaanere, mistænkelige Personer, Løsgængere m. fl. Endvidere kan som Statsopgaver nævnes Politiets Tilsyn med fremmede og rejsende samt Udstedelse af Rejsepas, Opholdsbøger m. v. Al anden Politivirksomhed kan i det hele betegnes som kommunale Opgaver; herunder indeholdes saaledes først og fremmest Politiets Tilsyn med Opretholdelsen af Sikkerhed, Fred og Orden, Tilsynet med Sundhedsforholdene i Kommunen samt Politiets mange forskellige Opgaver vedrørende Borgernes offentlige og private Retsforhold.

Heller ikke de ovenfor omtalte Vanskeligheder for Rekruteringen og for Personalets Udnyttelse, som skulde følge af Politiets Deling i 2 Korps, mener Flertallet er uovervindelige. Den Omstændighed, at vedkommende Politimester er saavel det kommunale Politis som Statspolitiets øverste stedlige Foresatte, synes fuldt ud at give den fornødne Garanti for, at den enkelte Politimand kommer til at virke i det Korps og med det Arbejde, som ligger for hans Evner. Det maa jo ogsaa herved erindres, at selv med en betydelig Udvidelse af Statspolitiets Personale kan og bør det ikke undgaas, at det kommunale Politi anvendes som Bistand for Statspolitiet og omvendt,